

Križev pot nerojenega otroka in njegove matere

(Tina Čerin)

1. Postaja: Jezusa obsodijo na smrt

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

»Glejte človek! ... Proč z njim, proč z njim, križaj ga! ... Tedaj jim ga je izročil, da bi bil križan.« (Jn 19, 5; 15; 16)

»Saj še ni človek.« »Ne moremo sprejeti tega otroka.« »Ne bom skrbel zanj.« »Sama si kriva, da si noseča.« »Saj obstaja rešitev.« »Splav ni nič takega. Hitro bo kot je bilo prej.«

Vse te misli, ki jih je v zadnjih dneh slišala od najbližjih, so ji rojile po glavi. Klonila je pod težo pritiskov, čeprav se je v njej odvijal hud boj. Želela bi zaščititi tega otroka. Vedela je, da je več kot le skupek celic, čutila je njegovo življenje. A močan strah jo je zagrnil v temo in odločila se je: »Splav bo rešitev zame in zanj.«

Nemočno bitje v njenem telesu je začutilo njen strah. Kratko življenje, ki mu je bilo dano je bilo mešanica veselja nad življenjem in neko čudno slutnjo, da je na svetu odveč. V tem trenutku ga je obdal val črne sence. Vprašal bi: »Zakaj?!« Kričal bi. Pa ne more. Globoka tišina nemega krika na pomoč je prevpita z množico skrbi, hrupa prometa, glasnega radia, telefonskih klepetov in strahu.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

2. Postaja: Jezus vzame križ na svoje rame

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

»Vzeli so torej Jezusa. Nesel si je križ in šel ven proti kraju, imenovanemu Kraj lobanje, po hebrejsko Golgota.« (Jn 19,17)

Že tretjič je vtipkala telefonsko številko ginekološke ambulante. In vsakič znova zbrisala. Vsakič se ji v glavi odvrti film zadnjih dogodkov v katerem išče vsaj žarek upanja za drugačno odločitev, a ga ne najde. Številka je napisana. Tri, štiri, zdaj. Pritisne tipko za klicanje. Od tu naprej gre lažje. Oglasi se uradno-prijazna medicinska sestra na drugi strani in ji določi datum za pregled.

Tako, urejeno je. Košček bremena pade z nje, v duši pa začuti pekočo bolečino. Ta zajame tudi otroka. Nemočen v svoji materi posluša glasove, ki jih ne razume, a nekaj mu govori, da se te hladne besede dotikajo njega. Njega, ki ga nihče ni nič vprašal, saj nikogar ne zanima, kaj želi on. Pred njim je težka pot, ki je ne razume. Samo sprejema in trpi.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

3. Postaja: Jezus prvič pade pod križem

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

»Oče, če hočeš, daj da gre ta kelih mimo mene, ampak ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi.« (Lk 22, 42)

Čaka. Čakata. V čakalnici pred ambulanto. Prepotena mati in nemočno čakajoč otrok. Dva skupaj v tem duhovnem boju, a vendar vsak posebej. Mati odganja misel, da je to v njej otrok, čeprav ji srce govori drugače. Morda si lahko še premisli. Tvega? A kam naj gre. Kako naj preživi otroka? Izgubila bo vse, kar ji nekaj pomeni. A Bog, če obstaja ji tega nikoli ne bo odpustil. Kaj želi on? Na to še ni pomislila. In tudi ne želi. Zdaj je tu sama. Če bi obstajal, bi ji pomagal, tako pa je popolnoma sama na svetu.

Naj še nekoga pahne v ta žalostni svet? Ta nekdo pa si želi živeti. Želi, da bi vsaj za trenutek lahko začutil varnost od nje, ki v njej prebiva. Ji bo lahko kdaj odpustil, da je prav ona, ki je tu zato, da ga zaščiti, dovolila, da bo zavržen?

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

4. Postaja: Jezus sreča svojo žalostno mater

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

»Tvoja mati in tvoji bratje stojijo zunaj in te želijo videti. ... Moja mati in moji bratje so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in uresničujejo.« (Lk 8, 20-21)

Končno je na vrsti. Medicinski sestri in zdravniku takoj zaupa svoj namen. Zdravnik jo pregleda, da določi dolžino nosečnosti. Pravi, da to najlažje naredi z ultrazvokom. Čeprav ji ne želi pokazati ekrana, mati za trenutek uzre sliko. Na sliki je majhen otrok. Glava in drobno telesce. V njem utripa srce. Zdi se ji, kot da je bil z obrazkom obrnjen k njej. Kot da sta se pogleda za trenutek srečala. To je on! To ni mogoče. Saj je ni mogel videti. Zakaj se je to zgodilo? Bom lahko kdaj pozabila ta trenutek?

Otroku močno razbija srce. Čuti materin utrip, ki močno razbija. Nato se malo umiri. Prevzame ga občutek, da je za trenutek ljubljen, da je za trenutek spoznan. A čudna tesnoba potegne vase tudi ta žarek svetlobe. Kje je zdaj moja mati?

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

5. Postaja: Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

»Nosite bremena drug drugemu in tako boste izpolnili Kristusovo postavo.« (Gal 6,2)

Po pregledu obišče še trgovino in kupi polno stvar, da bi nekoliko odmisli, a ne gre. Občutki se menjavajo. Zdaj vidi pred seboj le eno rešitev, splav, in spet drugi trenutek, vidi sliko malega telesca na ekranu. Pot v neznano? Ne bo zmogla. Oblijejo jo solze.

Na stopnicah sreča sosedo s svojim osnovnošolskim sinom. Gospa opazi njene solze in kup vreč, ki jih prenaša v tretje nadstropje. Ne želi se vmešavati le svojemu sinu naroči: »Erik, pomagaj tej puncici nesti kakšno vrečo.« Fant sprva malo nejevoljno, a nato le odločno pristopi in ji pomaga. Njegova bližina ji veliko pomeni. Ob njem razmišlja o svojemu otroku. Bo tudi on enkrat tako velik in bo lahko pomagal drugim? Za trenutek pozabi na boj, ki ga

bije v sebi in se celo nasmehne skozi solze. Mali otroček v njej je zadovoljen. Sproščen. Morda pa svet zunaj le ni tako krut?

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

6. Postaja: Veronika Jezusu obriše potni obraz

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

»Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25, 40)

Življenje se po pregledu vrne na stare tirnice, a le na videz. Napotnica v predalu ji daje gotovost, da ima življenje pod kontrolo. A večkrat se ji kot utrinek pred očmi zariše spomin na trenutek, ko je zagledala otroka na ekranu in spomin na trenutke upanja, ki jih je doživela ob otroku na stopnicah. Čuti, da obstaja del nje, ki zdaj pripada malemu bitjecu v njenem telesu. Med ljudmi se počuti kot osamljena tujka.

Telefon pozvoni. Kliče fantova sestra. Izrazi sočutje za to kar se ji dogaja. Pove, da ji želi stati ob strani in da si močno želi, da bi obdržala življenje temu otroku. Imenuje ga celo: »Moj mali nečakec.« Obljubi ji molitev in ji zagotovi, da jo lahko kadarkoli pokliče. Mlada mamica začuti nekaj topline in spet jo prevzame. Bo zbrala dovolj poguma, da izstopi iz tega drvečega vlaka smrti? Tudi otrok začuti nekaj miru.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

7. Postaja: Jezus pade drugič pod križem

Svoj hrbet sem nastavljal tistim, ki so me bili, svoje lice tistim, ki so mi pulili brado. Svojega obraza nisem skrival pred sramotenjem in pljunki. (Iz 50,6)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Mama jo povabi na kosilo. Spet bo morala poslušati njene dolge čustvene izpovedi. Z mamijo že dolgo ne najde pravega stika. Sploh odkar sta se z očetom ločila, se ji zdi, kot da sta zamenjali vloge in mora ona bolj skrbeti za njen čustveni svet, kot pa da bi mama kdaj prisluhnila njej.

Vseeno se čez nekaj časa mama spomni na njeno situacijo in jo vpraša: »Si se že naročila?« »Ja, čez pet dni imam datum.« Mama jo pohvali, da je odgovorna, saj v njeni situaciji res ni primeren čas za otroka. Dovolj je. Dovolj je bilo težkih besed. Upanje zadnjih dveh dni je izpuhtelo. Seveda je naredila prav, da se je naročila na splav. Njeno srce objame ledeno ogrinjalo.

Otroka v maternici strese. Nemočen se stisne v svoj lastni objem in če bi lahko bi zajokal.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

8. Postaja: Jezus nagovori Jeruzalemske žene

Za njim je šla velika množica ljudstva, tudi žene, ki so se tolkle po prsah in jokale zaradi njega. Jezus pa se je obrnil k njim in rekel: »Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki! (Lk 23, 27-28)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Pogovor z mamijo jo je utrudil. Potrebuje nekaj sprostitve. S prijateljicami iz srednje šole gredo na pijačo. Smejejo se in razpravljajo o raznih neumnostih, le ona ostaja resna. Končno to opazijo. Z vprašanji vrtajo vanjo toliko časa, da jim zaupa svoj problem, svojo nemoč, svojo odločitve. Prijateljice sočustvujejo z njo. Na dan pridejo tudi s svojimi zgodbami. Dve od petih imata že za seboj izkušnjo splava. Trenutki so močni. Skupaj jokajo. Opogumljajo jo. Nobena pa ji ne da opore, v smer odločitve, da otroka obdrži.

Otrok v materi joče. Metem ko one sočustvujejo druga z drugo, sočustvuje z drugimi malimi otroki, ki jih je doletela podobna usoda. Ali pa jih še bo.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

9. Postaja: Jezus pade tretjič pod križem

Bil je zaničevan in zapuščen od ljudi, mož bolečin in znanec bolezni, kakor tisti, pred katerim si zakrivajo obraz, je bil zaničevan in nismo ga cenili. (Iz 53, 3)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Zazvoni telefon. Izpiše se fantovo ime. Naj se oglasi? Že dva tedna ne govorita. Nazadnje ji je povedal, da ne bo skrbel za tega otroka. Mislila je, da je s tem tudi med njima konec. Ne ve, če mu bo kdaj lahko odpustila. Zdaj jo kliče. Morda si je pa premislil? Morda mu je žal? Če ji on da vsaj malo upanja, da ji bo stal ob strani, ne bo naredila splava. Kako lepo bi bilo biti spet skupaj. Takoj bi mu odpustila, če si je premislil. Polna upanja dvigne slušalko: »Kako si?« Pogovor nekako ne steče. Nihče se ne upa dotakniti občutljive teme. Potem se le on opogumi: »Kako si potem opravila..., saj veš kaj mislim?« »Čez dva dni bom.« »A... ok.« »Bi se potem po tistem spet kaj videla?« Prekine. Ne more verjeti svojim ušesom. Sprašuje jo, kot če bi šla k zobozdravniku. Ali pa k frizerju. Še bolje se zave, da je sama.

Otrok začuti še večjo zapuščenost, obup. Očka, kaj me res nočeš?

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

10. Postaja: Jezusa slečejo in mu dajo vina z žolčem mešanega

Ko so prišli na kraj, ki se imenuje Golgota, kar pomeni »kraj lobanje«, so mu dali piti vina, pomešanega z žolčem. In pokusil je, a ni hotel piti. Ko so ga križali, so si razdelili njegova oblačila, tako da so žrebali. Sedeli so in ga tam stražili. (Mt 27, 33-36)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Prihaja veliki dan. Rada bi, da je že mimo. Vsak trenutek se vleče. Ne zdrži sama doma. Večer je. Zavije v bližnji lokal, kjer se sliši glasna glasba. Naroči pijačo. In še eno. K njej pristopi neznanec. Opazi njeno obupanost. V njegovih namenih pa ni sočutja. Naroči ji še eno pijačo in še eno. Posluša njeno izpoved in vrta vanjo s svojimi očmi. V svoji obupanosti sledi njegovemu povabilu. Pijana vstopi v njegov avto. Odpeljeta se na samo. Neznanec trga obleko z nje. Pijana od pijače in obupa se mu preda. Čuti se osramočeno. Vse jo boli, a vsaj za trenutek želi nekomu pripadati.

Otroku se vrtil v glavi. Omotica zajame tudi njega. Njegova žalost se še poglobi.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

11. Postaja: Jezusa pribijejo na križ

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

In ko so prišli na kraj, ki se imenuje Lobanja, so tam križali njega in oba hudodelca, enega na desnici in enega na levici. Jezus je govoril: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo." (Lk 23, 33-34)

Prišel je dan za prvo tableto. Spet čakata v čakalnici. Hitro sta na vrsti. Od ene sestre do druge, razložijo ji ves postopek. Danes vzame tableto, ki prekine nosečnost, čez dva dni se vrne, da dobi drugo, da se nosečnost izloči. Dajo ji tableto in se vrne domov. Sede na stol, natoči kozarec vode. Ne razmišlja. Pogoltne. In... plane v jok. Neutolažljiv jok, ki se konča s tem, da izmučena in utrujena zaspi na kavču.

Otrok čuti nemir že ves dan. Ve, da se dogaja nekaj posebnega. Vsa žalost, ki jo je občutil v zadnjih dneh se je zgrnila nanj do otopelosti. Kar na enkrat začuti drget in tresenje. Mama joka. Potolažil bi jo. Zdaj bi tolažil njo, ki mu zadaja bolečino. A jo ima vseeno rad. Krvi, ki prihaja zanj po popkovini in ga hrani je vedno manj. Kot bi se nekaj zgodilo, kot da se ločuje od mamice. Ničesar ne more narediti, ničesar, le opazuje, kako ostaja vedno bolj sam, vedno bolj brez moči. Postane nemiren. Zbere vse svoje moči, da še zadnjič brca, se premika. Še se bori za svoje življenje.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

12. Postaja: Jezus umre na križu

Jezus je zaklical z močnim glasom in rekel: oče, v tvoje roke izročam svojega duha. In ko je to rekel, je izdihnil. (Mt 23, 46)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Mama se zbudi. Zdelo se ji je, kot da je v trebuhu nekaj začutila. Je še živ? Tisti mali, ki ga je videla zadnjič na sliki. Si lahko še premisli? Je že prepozno? Natoči si kozarec vode. Jo spiye. Zagrinja jo žalost. Objame jo neizmerna žalost, ki jo želi potegniti vase. Ne ve, kaj naj dela in kaj naj razmišlja, da bi pozabila na to, kar je pravkar storila. Boli jo glava. To je še od prejšnjega večera, se spomni. Sede pred televizor. Gleda film, ki ji ne pomeni nič. Ve le to, da je popolnoma zavozila svoje življenje. Ni več upanja zanjo.

Otrok v njej spet čuti njeno premikanje. Rad bi ji povedal naj naredi nekaj, da se ne bosta čisto ločila. Potrebuje hrano, potrebuje kisik. Začenja izgubljati moči. Gibi postanejo počasni. Bolečine umiranja ob pomanjkanju hrane se ne da opisati. Počuti se sam, popolnoma sam. Brez moči. Počasi zaspi. Za vedno.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

13. Postaja: Jezusa snamejo s križa in položijo Mariji v naročje

»Glas se je slišal v Rami, jok in veliko žalovanje. Rahela je jokala za svojimi otroki in se ni hotela potolažiti, ker jih ni.« (Mt 2,18)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Čez dva dni zopet v isti ambulanti. Počuti se kot živa grobnica. Tokrat dobi tableto za v nožnico. Ta povzroči krče. Odpeljejo jo do postelje, ki bo za nekaj ur postala njena prijateljica. Krči se pričnejo, čuti neizmerne bolečine. Ulije se kri. Kar nekaj časa traja vse skupaj. Bolečine v trebuhu se mešajo z obupom in bolečino v srcu. Med krvjo se izločajo tudi trdi koščki. In med njimi zagleda za prst velikega človeka. To je on! Kaj mu je res to naredila?

Postane ji žal. Neizmerno žal. Rekli so ji, da to še nič ni. Čutila je drugače pa jim je vseeno skušala verjeti. Sram jo je a vseeno ga vzame v naročje. Jok... Neutolažljiv jok. Jezna je na ves svet. Zdi se ji, kot da so ji vzeli upanje in moč, da bi se lahko borila zanj. In ona je to dovolila. Kričala bi, ko bi pomagalo.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

14. Postaja: Jezusa položijo v grob

Ko se je zvečerilo, je prišel bogat mož iz Arimateje, Jožef po imenu, ki je bil tudi sam Jezusov učenec. Stopil je k Pilatu in prosil za Jezusovo telo. Tedaj je Pilat ukazal, naj mu ga izročijo. Jožef je telo vzel, zavil v kos čistega platna in položil v svoj novi grob, ki ga je bil vsekal v skalo. Ko je k vhodu v grob zavalil velik kamen, je odšel. (Mt 27, 57-60)

Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil

Prišla je medicinska sestra in videla pretresljivi prizor. A v tem prostoru ni časa za čustva. »Gospa, lahko pustite ostanke nosečnosti pri miru, to ni higienično! Odnese jih bom.«

Ne more narediti tega. Ne more se ločiti od njega. Ne sme dovoliti, da bo njegov grob odpadni kanal. A ne more se več boriti. Dovolji ji, da ji ga odnesejo. Ostane sama. S svojim spominom. S svojo praznino. Njena duša je postala njegov pravi grob.

Usmili se nas, o Gospod! – Usmili se nas.

15. Postaja: Jezus vstane od mrtvih!

Jezus ji je dejal: Marija! Ona se je obrnila in po hebrejsko rekla: Rabuni (kar pomeni učitelj). Jezus ji je rekel: Ne oklepaj se me! Kajti nisem šel gor k Očetu; pojdi pa k mojim bratom in jim povej: Odhajam gor k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu.

Marija Magdalena je odšla in učencem sporočila: Gospoda sem videla, in to, kar ji je povedal. (Jn 20, 16-18)

Mnogo let je že minilo. Let notranje bolečine. Praznine. Skritih solz. Zamolčanih solz. Poskusov samomora. Prekomernega uživanja alkohola. Prehitre vožnje. Vdajanje moškim, ki je nikoli niso ljubili. Menjave službe. Izogibanja otroškim igriščem in sorodnikom, ki imajo otroke. Mnogo let poskusa, da bi pozabila. Vsaj za trenutek. A ne more.

Pride pa čas milosti. Ko spozna prijateljico, s katero lahko spregovori. Ki ji lahko izlije svojo bolečino. Ki jo posluša. Enkrat, dvakrat, stokrat, če bi bilo potrebno. Zdi se ji, da se velik kamen v njej začenja premikati. Otroku data celo ime!

Prijateljica jo povabi v Cerkev. Koliko časa že ni bila pri spovedi. Kaj vse se je že nabralo! Zdaj pristopi. Izlije svojo dušo. Veliko vsega je bilo, a osrednja skala, ki jo bremeni, je splav. Ko ga prizna, jo zalijejo solze. Ne more povedati ničesar več. Duhovnik čaka. Moli z njo in zanjo. In končno spregovori besede: In jaz te odvežem tvojih grehov. Sliši spodbudne besede o tem, da njen otrok živi, da ji odpušča, da se bosta enkrat srečala.

Bog, hvala za Tvoje odpuščanje in za Življenje v tebi!